

Nachtgezichten 6: Gods verrekijker

Liturgiesuggesties:

Psalm 87: 1 en 2

Psalm 87: 3 en 4

Jesaja 53: 1-7

Psalm 86: 3 OB

Zacharia 3: 1-10

Psalm 86: 6 OB

Na verkondiging: Psalm 103: 1, 2 en 6 OB

Psalm 146: 1 en 3 OB

Psalm 146: 8 OB

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Je kunt op twee manieren kijken door een verrekijker.
Door de kleine glazen, dan trek je de verte naar je toe.
Dan wordt dat kleine haasje in het veld opeens heel groot.
'Ver' wordt 'dichtbij'. 'Klein' wordt 'groot'.
Maar nu andersom.
Kijk eens door die grote glazen.
Dan wordt die grote stoel vlak bij u in de kamer ... een poppenstoeltje.
En die grote berg ... komt als een molshoopje ... heel ver weg te liggen.
'Groot' wordt 'klein'. 'Dichtbij' wordt 'ver-weg'.

Je kunt, broeders en zusters, jongens en meisjes, op twee manieren kijken naar de dingen van elke dag.
Je kunt je zorgen, je ziekten, je zonden, je verdrietelijkheden ... naar je toehalen, hoe langer hoe groter laten worden, ze zo koesteren dat je verder helemaal niets meer kunt zien.
Alleen nog maar het portret van hem of haar, die u moest missen, alleen nog maar die ziekte, dat gezwel, die zonde ... levensgroot.
Je kunt de kijker ook omdraaien.
Dan worden de dingen ... kleiner.
Dan komt er afstand van de zorgen, de ziekte, de daverende dingen van de dag.
God vraagt: 'Wilt u de kijker goed gebruiken.
De grote glazen voor je ogen voor de dingen dichtbij, voor je zonden, je ziekten, je zorgen ... en de kleine voor je ogen ... als het gaat om mijn toekomst.
Haal mijn nieuwe hemel en mijn nieuwe aarde maar dichtbij met je verrekijker.
En kijk dan maar eens goed wat je allemaal te wachten staat.
Wat ik van plan ben met mensen, met u en met jou!'

*

Aan dat beeld van die verrekijker moest ik deze week denken, broeders en zusters, jongens en meisjes, bij het schrijven van deze preek.

Omdat wij vaak de verreijker richten op de dingen dichtbij: op ons eigen leven, op ons gemeente-leven.

En dan zijn we zo gauw teleurgesteld.

In anderen, in onszelf.

We zien het niet meer zo zitten, er zit ons iets dwars.

En we kijken alleen maar naar het negatieve.

Naar de dingen dichtbij.

De HERE God vraagt van ons - en Hij doet dat keer op keer - om onze verreijker nu eens te richten op datgene dat positief is.

Om onze verreijker te richten op ... de toekomst, op zijn toekomst.

Dan ga je de dingen heel ander bekijken.

Dan ga je tegen de dingen heel anders aankijken.

Want wat gebeurt er in het laatste gedeelte van dit vierde nachtgezicht?

Niets minder, dat God ons door zijn verreijker laat kijken.

Hij brengt zijn toekomst dichterbij.

Mag ik daar vanmiddag samen met u onze blik op richten.

*

Wat zien we door Gods verreijker?

Allereerst zien we Jozua temidden van de engelen wandelen.

Als tweede zien we uit de tronk van Isaiï een nieuwe loot uitspruiten.

Als derde zien we een steen met zeven ogen.

Als laatste zien we rust en welvaart op een nieuwe aarde.

*

1. Jozua, de hogepriester, temidden van de engelen.

Opnieuw neemt de Engel des HEREN in dit vierde nachtgezicht het woord: "Zo zegt de HERE der heerscharen: Indien gij in mijn wegen wandelt en de door Mij opgedragen taak waarneemt, dan zult gij zowel mijn huis richten als mijn voorhoven bewaken, en ik zal u doen verkeren onder hen die hier staan."

De onreine hogepriester is gereinigd, gerechtvaardigd.

De vuile priesterkleden zijn vervangen door feestkleden.

En als teken van zijn hernieuwde waardigheid ontvangt hij een reine tulband op zijn hoofd.

Maar er is meer.

Als Jozua ... in Gods wegen wandelt: dat wil zeggen:

Als Jozua leeft naar de wil van God, naar Gods geboden en ...

Als hij zijn taak, hogepriesterlijke ambt, door de HERE aan hem toevertrouwd ... getrouw waarneemt ... dan zal Jozua Gods huis, de tempel in Jeruzalem, mogen beheren.

Dan zal hij het hoogste ambt in Jeruzalem mogen bekleden.

En ... zal hij het contact met de hemel mogen onderhouden.

Dat is de betekenis van die woorden: "En Ik zal u doen verkeren onder hen die hier staan."

Die hen ... zijn Gods engelen, Gods dienaren in de hemel, die zijn boodschappen naar de aarde brengen.

Jozua, de zondige hogepriester, wordt door de Here Jezus ... in alle eer en waardigheid weer hersteld.

Ondanks alles wat er gebeurt is, maar hij dienaar van God zijn in de voorhoven van de tempel.

Het is alles te danken aan de verkiezende genade van de HERE God.

Hij laat - ondanks de zonden - zijn volk en zijn huis ... niet in de steek.

Dat is, broeders en zusters, jongens en meisjes, een geweldige bemoediging.

Niet alleen voor Gods volk van toen, zo'n 25 eeuwen geleden, het is ook een bemoediging voor ons.

Als zondaren staan wij voor Gods gericht.

Met vuile kleren.

De satan, die ons aanklaagt bij God, heeft gelijk.

Wij zijn schuldig.

Maar zondaren worden ... gerechtvaardigd: vrijgesproken van zonde en van schuld.

Omdat er een Hogepriester is, beter dan Jozua, die met ons ruilt:

Hij: onze zonde; wij: zijn gerechtigheid ...

Zijn naam zij geprezen en geloofd.

Op goede vrijdag scheurt het voorhangsel van de tempel, van boven naar beneden. Als een teken, dat de toegang tot de HERE God, niet meer afgesloten hoeft te worden.

De taak van de hogepriester heeft dan zijn vervulling gevonden.

Op hemelvaartsdag vaart onze Hogepriester, onze Here Jezus Christus, naar de hemel.

Om daar zijn werk van verzoening voor te zetten.

*

2. Over de Here Jezus, gaat het, broeders en zusters, jongens en meisjes, ook in dit vierde nachtgezicht.

Hij wordt hier: mijn knecht, de Spruit genoemd.

De woorden herinneren aan profetieën van Jesaja en Jeremia.

Jesaja profeteerde over de komst van de Knecht des HEREN.

Een lijdende Knecht.

En Jeremia profeteert in hoofdstuk 23: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; ..."

In de dagen van de hogepriester Jozua was de politieke en economische toestand van het volk Israël uiterst wankel.

De toekomst was donker, duister.

Maar de HERE omzoomt de donkere wolken met gouden randen.

"Voorwaar, zie, Ik zal doen komen ..."

Jezus was onder de mensen als Eén die diende. Hij kwam niet naar deze aarde ... om te heersen, maar ... om te dienen.
Hij was de hemelse Dienstknecht, die naar deze aarde kwam om God en mensen ... tot de dood toe ... van dienst te zijn.
Zijn dienst, zijn taak, zijn roeping en opdracht was om de dienst van de verzoening te volbrengen.
Door vernedering, lijden en sterven.
Hij wordt geboren in een nederige stal, in de stad van David, die Bethlehem heet.
Omdat ook Hij uit het geslacht van David zou voortkomen.
De Spruit, aan David's nageslacht verwekt.

Spruit. Zo'n klein, nieuw begin aan een plant of een boom.
Uit de moederstam, groeit een nieuw begin.
Uit het geslacht van David, door de machtige rijken van Babyloniërs, Meden en Perzen onder de voet gelopen, afgekapte ... een eigen koning is er sinds de ballingschap in Israël niet meer geweest ... uit die afgehouden tronk van Isai, de vader van David, maakt de HERE God een nieuw begin.
Maria, een meisje uit Nazareth is een koningsdochter; en Jozef, een eenvoudige dorpstimmerman, een koningszoon.
Uit de verborgenheid van vele eeuwen komt het koningshuis van David weer tot leven.
Hij "zal als koning regeren en verstandig handelen" ...
Hij zal "recht en gerechtigheid doen in het land."

In de Here Jezus, broeders en zusters, jongens en meisjes, worden deze oud-testamentische profetieën aangaande de Knecht des HEREN en de Spruit van David vervuld. Toen en straks.
Want als we met onze verrekijker in Gods toekomst kijken zien we de Here Jezus op de wolken terugkomen op de wolken van de hemel.
Er komt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop recht en gerechtigheid zullen wonen.
Waar alle ongerechtigheid door God zal zijn weggedaan.
Op één dag, zijn dag!

*

3. Het derde dat we in dit vierde nachtgezicht voor de kijker krijgen is: een steen met zeven ogen!
"Voorwaar, zie, van de steen die Ik vóór Jozua neerleg - op die ene steen zijn zeven ogen - zal Ik zelf het graveersel graveren, luidt het woord van de HERE der heerscharen."
U begrijpt, broeders en zusters, jongens en meisjes, over die steen zijn de meningen van de uitleggers verdeeld.
Ik ga u vanmiddag niet vermoeien met alle mogelijke oplossingen.
We zullen in alle eerlijkheid moeten kiezen.

Alles in dit vierde nachtgezicht wijst heen naar de dienst der verzoening in de tempel. Die tempel, dat weet u, ligt nog steeds in puin.

Toen de Israëlieten in gevangenschap naar Babel werden weggevoerd, lieten ze een verwoest en geplunderd Jeruzalem achter.

De kostbare tempelschatten: de altaren, de potten en de pannen, de tafels en de zelfs de ark van het verbond waren weggeroofd.

Denk maar aan dat verhaal van het teken aan de wand in Babel: Mene, mene, tekell, ufarsin.

Dat was tijdens een feest waarbij de tempelschatten van Jeruzalem te voorschijn werden gehaald.

Toen Israël, onder Jozua en Zerubbabel mochten terugkeren naar hun vaderland, na bijna 70 jaar van ballingschap, toen waren al die tempelvoorwerpen inmiddels verdwenen.

Ook de ark van het verbond is nooit meer teruggevonden.

Een andere wordt niet meer gemaakt.

Op de plaats waar vroeger de ark heeft gestaan, bevindt zich - volgens de Talmud, een oude joodse bijbelverklaring - een steen, die slechts drie vingers boven de grond uitsteekt.

Op die steen wordt voortaan op grote Verzoendag ... het bloed ter verzoening van de zonden van het volk gesprenkeld.

Die steen legt de HERE nu in dit nachtgezicht vóór de hogepriester Jozua neer.

De steen der verzoening

En op die steen zijn 7 ogen gegraveerd.

Zeven ogen: symbool voor de alziendheid van God.

Zeven is het getal van de volmaaktheid. Van de compleetheid.

Gods ogen, wil die steen zeggen, zijn aan alle plaatsen.

Overal, waar Gods volk in de verstrooiing leeft.

Het zijn open ogen.

De wakende ogen van de Bewaarder Israëls, die nooit sluimert of slaapt.

Wanneer we de lijnen doortrekken naar Openbaring 5 vers 6, zien we het Lam Gods met zeven ogen.

Het zijn de zeven Geesten van God, die uitgezonden worden naar alle uithoeken van de wereld.

God heeft die steen onder handen genomen.

Hij heeft hem bewerkt.

Een kostelijke en een kostbare steen.

De steen der verzoening.

Dat blijkt ook uit de woorden die daarop volgen:

"En Ik zal op één dag de ongerechtigheid van dit land wegdoen."

Alle schuld, alle smet, door de zonde veroorzaakt, wordt door de HERE in één dag weggedaan.

Weg ermee! Aan het kruis ermee!

Dat is de rechtvaardiging, waar we het vanmorgen over hadden.

De Here Jezus, die op een wonderlijke manier met ons van plaats in Gods gericht ruilt.

Eén dag! Meer tijd heeft God niet nodig om alle ongerechtigheid aan het kruis te nagelen.

Goede Vrijdag!

Zeker, want daarvoor is de Here Jezus mens geworden.

Hij heeft ons vlees en bloed aangenomen, opdat Hij - zonder zonde - voor ons de volkomen gerechtigheid verwierf.

O ja, die steen met zeven ogen.

Die steen wordt in het nieuwe testament het symbool de Geest van God, van de Heilige Geest.

Hij zet het werk van Christus op aarde voort.

Hij bouwt aan Gods heerlijke toekomst. Hij bereidt - in mensenharten - de komst van de Zoon des mensen voor.

Hij komt weer!

Dan zal aan alle ongerechtigheid een einde zijn gekomen.

*

4. En daar God de ongerechtigheid weg doet, zal de toekomst open gaan, zal er ook een totaal andere verhouding tussen mensen ontstaan.

Dat horen we, broeders en zusters, jongens en meisjes, in die laatste woorden van het vierde nachtgezicht van Zacharia:

"Te dien dage, luidt het woord van de HERE der heerscharen, zult gij elkander nodigen onder de wijnstok en de vijgenboom."

In die woorden "elkaar nodigen onder de wijnstok en de vijgenboom" krijgen we, broeders en zusters, jongens en meisjes, als het ware een kijkje in de tuin van Gods toekomst.

Voor de eerste hoorders zit in die woorden een omkijken, een terugkijken, naar de tijd van vrede en welvaart en voorspoed onder de regering van koning Salomo.

Toen was er een ongekeerde welvaart in Israël.

Er werden prachtige steden gebouwd, en was een druk handelsverkeer, over de weg en over de zee.

Er was voorspoed en er was vrede.

Het was de gouden eeuw uit de geschiedenis van het volk van Gods verbond.

"Elkaar nodigen onder de wijnstok en de vijgenboom!"

Die woorden herinnerden aan die gouden tijd.

Maar ze wijzen ook vooruit!

Die gouden eeuw komt terug.

Er komt een tijd, zoveel grootser en heerlijker dan voorheen.

Hier op aarde.

Dat mag u niet onder de tafel schuiven.

Wat dat betreft leest u de Bijbel misschien wel eens wat te eenzijdig.

U denkt misschien alleen maar, als het gaat over de toekomst van God, aan de hemel.

Maar de Bijbel spreekt niet alleen over een nieuwe hemel, maar ook over een nieuwe aarde.

Je moet niet alleen maar vragen: Hoe zal het straks in de hemel zijn?, want de Bijbel is vól - letterlijk en figuurlijk - van een nieuwe aarde.

Nu weet iedereen vandaag wel, dat er - menselijkerwijs - weinig goeds meer te verwachten is voor onze aarde.

Mensen vrezen vaak het ergste.

Maar Gods kinderen mogen zich door een dergelijk pessimisme en doem-denken ... niet laten meeslepen.

Aan de andere kant mogen we ons niet verliezen in een andere eenzijdigheid, door te zeggen: "Hier beneden is het niet!"

Hier beneden is het ook!

God heeft ons niet voor niets een plaats om te wonen, te werken, om te leven gegeven op deze planeet, die aarde heet.

We hebben een goddelijke opdracht meegekregen om deze aarde "te bewonen en te bewerken".

Hier, op deze aarde, mogen wij leven ... tot de eer van God en tot dienstbetoon aan onze naaste.

Dat is een leven ... naar de wil van God.

De profetie van Zacharia: "Te dien dage, luidt het woord van de HERE der heerscharen, zult gij elkander nodigen onder de wijnstok en de vijgenboom.", geeft de aarde niet prijs.

Weet u waarom niet? Omdat God Zelf, de aarde niet prijsgeeft.

Wij, u, jij en ik, wij mogen - in het geloof - een nieuwe, weer bewoonbare aarde verwachten.

Onze aarde is weliswaar haast onbewoonbaar geworden.

Maar zoals sommige huizen onbewoonbaar geworden zijn door verwaarlozing door de bewoners zo zouden we ook van deze aarde kunnen zeggen, dat wij mensen, ... zelf de schuld zijn van die onbewoonbaarheid, waardoor de aarde kreunt onder een vloek.

Het is een duivelse leugen om te zeggen, dat dat zo zal blijven: God immers bereidt zijn Rijk en ... Jezus Christus is onderweg naar de aarde, die Hij niet prijsgeeft.

Maar laten we ons niet vergissen: Dat Rijk van God is er wel vóór, maar niet van de aarde.

Dat wordt in het visioen van Zacharia duidelijk uit het feit, ... dat een mens daar niets doet, en God alles.

Hij vaagt op één dag alle ongerechtigheid weg: alle viezigheid, alle gemeenheid, alle bruutheid, alle lafheid, alle haat.

Zó baant Hij de weg naar de nieuwe aarde, naar de wijnstok en de vijgenboom, waaronder mensen elkaar uitnodigen.

Dat is - pas ná Gods werk - de menselijke activiteit.

Dan roepen mensen elkaar, nodigen elkaar uit, hebben tijd en aandacht voor elkaar.

Maar God neemt daartoe het initiatief.

Hij is het, die de aarde zal vernieuwen.

Zijn vergevende liefde baant de weg naar het volkomen heil.

En het is goed daar bij stil te staan.

De vragen van schuld en vergeving mogen niet voorbijgaan in een tijd, waarin andere problemen zich vermenigvuldigen.

Het zijn immers: levensvragen!

We moeten er voor vechten schuld te bekennen en ... God te erkennen in zijn vergevende liefde, waarin Hij zijn aarde redt op één dag: op zijn dag!

Eens en voor altijd.

*

Iets van die onderlinge vrede en rust mag nu al zichtbaar worden.

In de onderlinge, broederlijke en zusterlijke liefde.

Psalm 133 zingt: "Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't dat zonen, van 't zelfde huis als broeders samenwonen."

Dat blijkt niet slechts uit woorden.

We zullen, zegt ons avondmaalsformulier, dat ook met de daad jegens elkaar moeten laten blijken.

Vanmorgen mochten we samen het avondmaal weer vieren, dat we dat konden doen, was slechts mogelijk doordat de Zoon van God naar deze wereld is gekomen, om het door de zonde geruïneerde leven te herstellen, en gebroken banden weer te helen.

We zijn van nature geneigd, behalve God óók de naaste te haten.

Naar het leven van de bekering is nu de zónde te haten.

Precies het omgekeerde doen van wat ik eigenlijk graag zou willen doen.

Het normale is, dat een ieder met de ellebogen werkt, en dat ieder z'n naaste een duw geeft, en z'n wijnstok en vijgenboom ten eigen voordeel exploiteert.

Maar het abnormale, het wonderteken van het herstel door genade is, dat een ieder zijn naaste nódigt, zijn goed met een nader déélt, en de vrucht van zijn wijnstok en vijgenboom ... gewillig en met vreugde de naaste aanbiedt.

Ja, zegt u misschien, dat is allemaal waar wat u zegt ... maar

Niks te maren: De Heilige Schrift is vol uitspraken, die bewijzen dat de onderlinge liefde één van de vruchten van de bekering is.

"Hieraan weten wij, dat wij uit God geboren zijn, dat wij elkander liefhebben.

Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt."

Het moest maar eens tot de daad komen.

Wat zou de Here Jezus anders niet moeten denken...?

Amen.

ds. Jan K.C. Kronenberg, Stadskanaal 29 november 1987

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !